

Č. 2864.

Pozemková reforma. -- Trestní právo policejní:
 * Následky nesplnění soupisové povinnosti stíhají oba nerozvedené manžely, jichž nemovitosti tvoří dohromady veliký majetek pozemkový podle § 2 zák. záborového.

(Nález ze dne 14. listopadu 1923 č. 19.053.)

V ě c: Manželé Ladislav a Alžběta G. v P. proti županskému úřadu Novohradské župy o nesplnění soupisové povinnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Veškeré námítky stížnosti směřují toliko proti výroku o vině. Nař. rozhodnutím odsouzeni byli oba st-lé proto, že svůj zabraný majetek pozemkový v určité lhůtě stpú-u neoznámili, tedy pro skutkové momenty, které zakládají skutkovou povahu přestupku § 9/2 vlád. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb.

Skutková podstata přestupku § 9/2 cit. vlád. nař., které bylo vydáno k provedení § 16 zákona ze 16. dubna 1919 č. 215 Sb. (zákona záborového), doplněného zákonem z 11. července 1919 č. 387 Sb. a zákonem z 11. března 1921 č. 108 Sb. záleží v tom, že osoba, která jest podle cit. nařízení povinna soupisem nemovitého majetku (§§ 1, 2 a 3 nařízení), nepředloží soupis ve lhůtě stanovené v § 5 téhož nařízení.

Cit. nařízení rozeznává dva druhy osob, jež postihuje povinnost soupisová: jednak osoby, které jsou povinny soupisem přímo ze zákona, aniž se k založení jejich soupisové povinnosti vyhledává, aby byly stpú-em vyzvány, aby soupis předložily, — to jsou osoby uvedené v §§ 1 a 2 cit. nař., jednak osoby, jejichž soupisová povinnost nastává teprve, když byly stpú-em zvlášť vyzvány, aby soupis předložily, — to jsou osoby uvedené v § 3 nař.

Žal. úřad pokládal st-le za osoby povinné soupisem přímo ze zákona dle §§ 1 a 2 cit. nař., při čemž vycházel z nepopřehého předpokladu, že st-lé jsou jako nerozvedení manželé vlastníky souboru majetku pozemkového, který měl 28. října 1918 výměru 388 ha, tedy výměru přes 250 ha půdy vůbec. Na základě tohoto předpokladu došel pak úřad k závěru, že st-lé měli soupis předložiti ve lhůtě určené ustanovením § 5 lit. a) cit. nař.

Lhůta tato končila vzhledem k výměře pozemkového majetku st-lů 1. dubna 1920. Nesporno jest, že st-lé v této době soupis nepředložili. — — —

Stížnost namítá, že nemohou býti oba st-lé potrestáni pro přestupek nesplnění soupisové povinnosti, poněvadž jejich majetek jen z toho důvodu se pokládá za zabraný, že dle § 2 zákona z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. nerozvedení manželé považují se za jednu osobu.

Tím míní stížnost patrně vytknouti, že nelze oba st-le vzhledem k ustanovení cit. § 2 pokládati za osoby ve smyslu § 9/2 cit. nařízení k soupisu povinné. Jak již uvedeno bylo, jedná se zde o osoby dle §§ 1 a 2 cit. nař. soupisem povinné.

§ 1 stanoví, že soupisem povinna jest každá fysická a právnická osoba, bez rozdílu státní příslušnosti, jež jest vlastníkem, spoluvlastníkem neb ohledně majetku vázaného uživatelem zabraného majetku pozemkového (§§ 2 a 3 zábor. zák.) nebo zákonným zástupcem těchto osob. Povinnost soupisová postihuje tedy každého o vlastníka ve smyslu §§ 2 a 3 zák. zák. zabraného pozemkového majetku.

Z jakého důvodu jest ve smyslu cit. předpisu majetek zabrán, jest při tom nerozhodno. Proto jest jeden každý ze st-lů soupisem povinen, i když majetek ve vlastnictví každého z nich se nalézající proto jest zabrán, poněvadž st-lé jako nerozvedení manželé považují se dle § 2, odst. 2 zák. zábor. za jedinou osobu a součet majetku pozemkového ve vlastnictví obou manželů se nalézajícího přesahuje výměru v § 2, odst. 1 zábor. zák. uvedenou. Jen ohledně výměry tohoto majetku pokládají se nerozvedení manželé za osobu jedinou, nikoliv však, pokud jde o soupisovou povinnost, která, jak již vyloženo, nastává pro každého vlastníka zabraného majetku. Za to, že soupisová povinnost nebyla včas splněna, odpovídají dle § 9/2 cit. nař. oba stěžující si manželé . . . . .

Č. 2865.

Církevní věci. — Samospráva obecní: I. * Volním projevem vlastníka budovy, jímž tento budovu tu, ponechává je ve svém vlastnictví, sám věnoval neomezeně a bezvýhradně k bohoslužebným účelům církve katolické, a přijetím tohoto věnování se strany příslušného orgánu církve, které se projevuje a dokonává rituálním aktem konsekračním, dostane se dispozice s budovou touto — jakožto předmětem bohoslužbě určeným — do sféry vnitřních záležitostí církevních, vyhrazených dle § 14 zák. ze dne 7. května 1874 č. 50 ř. z. správě příslušných orgánů (úřadů) církevních. — II. * Jestliže obec, která budovu svou tímto způsobem k bohoslužebným účelům církve katolické věnovala, později s budovou tou naloží jinak bez souhlasu příslušných orgánů církve, může výkon příslušného usnesení obecního zastupitelstva (obecní rady) býti předmětem opatření podle §§ 102 a 103 čes. ob. zřízení. — III. Obecní zřízení ze 17. března 1849 č. 170 ř. z. nemá předpisu analogického § 31 č. 5 čes. ob. zřízení z r. 1864 o tom, že obecní zastupitelstvo má v poradu bráti všechny záležitosti, ježto nenáleží k obvyčejné správě jmění.

(Nález ze dne 14. listopadu 1923 č. 19.163).

Prejudikatura: Boh. 1661 adm.

Věc: Obecní zastupitelstvo v N. (adv. Dr. Vítězslav Zenkl z Prahy) proti ministerstvu vnitra v Praze v dohodě s ministerstvem školství a národní osvěty v Praze (min. rada Dr. Ant. Tobiška a odbor. rada Dr. Ed. Lederer) stran zastavení usnesení obecního zastupitelstva v N. o užívání kaple.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osk v N. M. rozhodnutím z 19. dubna 1922 vyslovila toto: »Ob. zastupitelstvo obce N. usneslo se dne 14. února 1921 propůjčiti obecní, dosud římsko-katolickému ritu věnovanou kapli církvi